

De la fosca a les veus de vellut

..... **Joan-Anton Oriol Dauder**

La Tenebra i la Nit

La Tenebra i la Nit, rara crasi de fosques
que ha esbatanat els cels i els rius profunds,
i ha deslliurat captius fantasmes dels abstractes.

Aparegué l'orgull. I l'infidel
oblit. I el jurament solemne que l'Estígia
amagava curosa al seu palau
de cims, estintolat amb pedestals de plata.
I el terror i l'astúcia. I l'engany.
I el perjudici dels déus, la ira i la venjança.
Els cels s'ompliren de rancors, i fill
de l'èreb i la Nit també va néixer el Dia,
pèndol de llum, escàpol temorenc
en apuntar la Fosca. Que després de la treva
rebroten sempre enteres tots els malsons.

Eros

Del vent impetuós que seduï l'arc iris
brollà l'infant enjogassat i arlot
de la negror infernal i de la nit ansiosa.
Va aprendre el joc gosat de tirar els trets
a les palpentres. Torxes furients etzibades
a la rel dels afanys dels innocents.
A cops, la fortitud del dard fereix les ales
d'algun ocell endut per vents boirats.

Cronos

Fill menut de la terra i del pèrfid Urà, que en venjança
–cop de ferro dentat–, font de potències has clos!
Has llençat a la mar, assassí, connivent amb la mare,
el vell déu que forjà les stirps. Has regnat amb la por
d'enderroc que anuncià l'endeví: «Llarg vident, poderós i
perfecte, el llamp serà el déu dels déus». Tu, aleshores, covard,
vares creure't salvat si engolies infants a la fosca.
Ah, llonze! Ruc! ¿Que no fou, per ventura, Tità
la dea que fecundares? Fugí de la fam insaciabile
quan el Llamp dins el buc feia embrolla. Parí,
lluny de tu, el més fort dels divins, que alletà la cabrida.
I a punt de dia, Oh, Temps!, contra el temps, coll avall
englotires el roc que l'astuta et lliurà com a infant de bandola.
Rancuniós, ets el solc a la pell; busca i espill que desfàs
la guspira i el crit de les nines dels ulls; i devores, golafre,
tot allò que et fa por. Tu, però, déu atroç,
sota la cendra coves, atent, l'alè dels orígens.
Ets el déu tornassol de desferres i tanys.

Plut

Per un estrany lligam has estat el déu fosc de l'abisme,
àvid guardià dels tresors dels mortals cobejats.
Però ets EL CEC, inconscient, que amb passa ranca ofereixes
els béns i riqueses al vil i al babau capsigrany.
Tu, orb també, com els déus de l'Amor i Fortuna, camines
lent i tibes un sac ple de rocs irisats,
que aboques resolt. I, fuent, com el pèrfid del drama, t'enfuges.
Ah, Trànsfuga Etern! No has canviat. Ets un vell carallot!

Els manes

La mort, als peus dels humans, estronya l'herba. La brida
s'esmuny en la fosca. Som sols. Aleshores els déus,
que han rebut el maldol, encendran un foc nou a les tombes
per emparar les cendres dels cossos inerts.
Un alè d'ultratomba, guardament que vigila
en silenci tenaç, els sepulcres gravats
amb tres mots protegeix: «Als déus Manes!». L'ovella estripada
vessa d'ofrenes de mel. I el xiprer luctuós
xucla els brams garranyics dels metalls que us aterren. Els arbres
són banyes que allunyen grumolls de fantasmes malvats.
Un camí va del foc de les tombes a l'ombra dels Manes.
Un camí de records fet de veus de vellut.

